

Starčevo je najbolje!

Prijatna Kafe-picerija "Mehh-M" nalazi se na mestu obeleženom izuzetno dugom kafansko-boemskom tradicijom. Svojim prefinjenim enterijerom, ne samo da odražava pomenuti renome, već ga neprestano unapređuje. Pored relaksirajuće atmosfere i zagarantovane intimnosti, uz krajnje opuštajuće note i gostoljubive domačine, utisak upotpunjuje i veoma kvalitetna kuhinja.

Za one, koji u datom momentu nisu raspoloženi za pokret, predviđena je kućna dostava običnih i porodičnih pica. S druge strane, ovaj predivni prostor stoji na raspolaganju zainteresovanim za sve proslave i druge oblike korišćenja do 70 mesta. Kontakt telefon je 633-747.

U svakom broju ova suptilna kafanica ugošćavaće interesantne sugrađane u rubrici, koja će predstavljati njihove životne priče...

* * *

Jedan je od najviđenijih majstora kada je bela tehnika u pitanju, krasi ga i bistro lovačko oko, a možda je najprepoznatljiviji po svojim skladnim pokretima, pa se može reći da spada u red onih, koji su obeležili jednu starčevačku folklorasčku epohu.

Žarko Mojsilović, rođen je 24. avgusta 1967. godine od majke Dragomirke i oca Miodraga, uz mlađu sestru Gordanu. Oženjen s Divnom, još od 1993. a imaju sina Nemanju (17) i kći Sanju (15). Osnovnu školu završio je u Starčevu, a u gradu srednju elektrotehniku, smer rashladni termički uređaji. Po okončanju školovanja radio je dva meseca u "Staklari", a posle vojske 1987. godine skrasio se u "Tehničkom centru", gde je proveo pune 23 godine. Sada je na birou, a trenutno se priprema za otvaranje servisa bele tehnike, jer ionako prijateljima, komšijama i sugrađanima s uspehom popravljaju frižidere, klime, rashladne uređaje... Od 1981. igra folklor pri Domu kulture, a već 1989. kao stručni rukovodilac uzima prvu generaciju mališana. U periodu 1991-94. igra i za KUD "Stanko Paunović", gde je radio drugim ansamblom i s tri grupe škole folklor. Prošle godine bio je jedan od troje osnivača prvog staevačkog KUD-a pod nazivom "Neolit". Od 1997. je član Lovačkog društva "Jarebica", u kojem je sedam godina bio sekretar.

Kako odrastao mali Žare?

- Rođen sam baš u Starčevu, tačnije u ujakovoj kući u Ulici Matije Gupca, odakle smo se nakon dve godine preselili u Vinogradsku ulicu. Otac je radio u "Staklari", plata je bila relativno skromna, ali živelo se opušteno. Detinjstvo sam proveo uz divno društvo iz kraja, koje su činili Zoran Radojčić, Goran Dobrosavljević i Zoran Lalović. Mesto okupljanja bilo je igralište mali breg, gde smo najčešće igrali fudbal i provodili gotovo sve slobodno vreme. Pored toga, pravili smo kućice na okolnim orasima po uzoru na tada neprikosnovenog Tarzana. A gde je kralj

džungle, tu su i lijane, koje smo kačili jako visoko, na vrhove drveća. "Čast" i petlju da ih prvi oproba imao je Goran, koji se tada na opšti užas otkinuo i uz neverovatan prasak tresnuo o zemlju. Ipak, iako je izgubio vazduh, brzo smo ga povratili, malo ojačali lijane i bez ikakve bojazni nastavili da se tarzanišemo. Omiljene destinacije bile su i Nadela, pa kupališta Mirkov kanal i Valjara, na kojoj sam, s nepunih deset godina, umalo ostavio dušu i kosti. Posle jednog neopreznog skoka, zapleo sam se, naključao vode i počuo da se ubrzano gušim. Kada sam se već lagano opraštao od ovozemaljskog života, priskočio je Zoran Dodić i zadužio za sva vremena. Ipak, lepo smo se družili, ali bez obzira na to, sestra i ja smo imali redovne obaveze i pravilno stasavali pod budnim okom roditelja. Jednom me je tako pokojna majka, u vreme kada sam pohađao šesti razred, navatala pri pokušaju da zapalim prvu cigaru marke "57" i prutem umlatila ko vola, da mi ni do danas tako nešto ne padne na um.

Škola...

- Učiteljica mi je bila Danka, izuzetno stroga, ali dobra osoba, koja se svojski trudila da postanemo pošten, dobri i pravedni i mislim da je u tome prilično uspjela. Kasnije mi je razrednik bio Pera Dragojerac, čuven po "lakoju ruci". Još uvek mi "zvoni" u glavi "uspomena" s jednog putovanja na ekskurziju u Arandjelovac. Glumio sam konduktera i kada sam se frajerski pravio da ne čujem upozorenja pomenutog nastavnika da to ne činim, sevnula je takva šljaga da sam bukvalno ispao iz sedišta. Legendarna je situacija iz Peska kada su mnogi učenici počinili neku štetu, pa ih je Pera na iznenađenje svih postrojio i podelio u parove. Za kaznu je svako morao svom partneru nalupa po tri šamara. Prštalo je na sve strane, a glavni "junaci" bili su Canci, Bajić, LJuba, i pre svih Sanja i Blanuša. Kasnije sam se u srednjoj Teslinoj, vrlo dobro adaptirao, možda i zato jer sam imao odličnog razrednog, Stevu Komnenića Hjustona. Iz tog vremena pamtim ekskurziju u Sarajevu, kada smo na Bašćaršiji, uz gitare Babuna i Mizgeta, horski pevali "Krivo je more", "Beži kišo s prozora"..

Mladost...

- Dok se pomenuto staro društvo bavilo folklorom, ja sam slušao hevi-metal. S nekih petnaetak godina sam slučajno došao u Dom kulture, a pošto je u bioskopu bio otkazan neki film s Brus Lijem na koji sam se bio nameračio, prišao mi je koreograf Aleksandar Paunović i pozvao da dođem na probu i stanem u polukrug između Verice Lalović i Violete Novičić. Istog momenta sam se navukao, a prvi nastup na "Borcu" za doček štafete mladosti bio je fascinant. I pored ogromne treme pred gomilom ljudi, dobro sam se snašao. Kao nagradu za vatreno krštenje prema nepisanom folkloraskom običaju od muškaraca sam dobio simbolično čebovanje, a od devojaka poljupce. Nakon svakog nastupa družili smo se se uz muziku i veselo raspoloženje, a koje su uglavnom bili zaduženi najduhovitiji Zoran Radojčić i Tomica Žalac. Bili smo jako prisni i van proba se intenzivno družili, ne samo mi, muškarci, među sobom, već i s curama, poput Ivanke Mesert, Jasne Čirović ili Lidijske Žalac, koja je nažalost jako mlada poginula u saobraćajki. Posebna priča su putovanja, a jedno od prvih bila je poseta francusko-jugoslovenskom društvu iz mesta Mantes la Jolie iz okoline Pariza, gde smo proveli nezabornih desetak dana. Drugom zgodom Francuzi su nas odveli na klizanje, kada smo se lomili i po ledu i od smeha. Veoma upečatljivo bilo je i u Ingolštatu kod Minhena, gde smo davali koncert za naše radnike i tada sam odigrao neverovatnih 12 koreografija za jedno veče. Tu su još i odlasci u Češku, Austriju, Italiju, a Jugu prokrstarili uzduž i popreko. U divnoj uspomeni mi je i ostrvo Lefkas u Grčkoj, na kom smo proveli 15 dana učestvujući na međunarodnom festivalu folkloras, a rođendan sam proslavio u društvu Meksikanaca, Kolumbijaca, Švedana...

Posao...

- Nakon vojske 1987. zaposlio sam se u struci u "Tehničkom centru", kada sam prošao između 24 kandidata i to zahvaljujući vezi Vidomira Jelesijevića. Radio sam u servisu bele tehnike, a obučavao Veljko Marčetić, s kojim se i danas družio. Ubrzo sam postao poslovođa, a pre osam godina preduzeće je privatizovano, da bi zbog lošeg vođenja pre dve godine i ugašeno. U međuvremenu sam po selu popravljao veš-mašine, frižidere, zamrzivače, bojlere... Što se porodičnog života tiče, oženio sam se s 26 godina, a Divnu sam, gle čuda, upoznao na folkloru. Učio sam je da igra i kako stvari stoje, dobro sam je naučio. Deca se zdravo razvijaju i solidno uče. Čerka se jedno vreme bavila plesom u "Beodensu" i bila prvak države u svojoj kategoriji. Sin pohađa moj smer, koji ga prilično interesuje, pa radi neretko radi samnom.

KUD "Neolit"...

- Pre nešto više od godinu dana Zoran Radojčić i ja smo u jednom običnom razgovoru poželeli da osnujemo KUD, što se u dogovoru s Mitranom Ignjatović ubrzo i obistinilo. Tako smo uz saglasnost direktora Doma kulture i ljudi iz Mesne zajednice 9. marta 2011. godine napravili osnivačku skupštinu KUD-a "Neolit". Za predsednika smo izabrali Radeta Radojčića, koji je bio dobar i uspešan igrač, a u upravni odbor ušli smo još i Sneža Antonijević, Jova Bajer, Saša Nikić Merac i ja. Radimo harmonično i za ovih godinu dana rezultat nije izostao. Imali smo preko 20 nastupa, a kruna je bio godišnji koncert održan 10. decembra, kada je nastupilo svih pet grupa - od najmlađih poletaraca do prvog ansambla. U krcatoj sali bilo je preko 600, a ja umalo nisam pao u nesvest od sreće. Napredujemo krupnim oracima, osnovali smo i grupu veterana, a upravo se pripremamo za gradsku smotru, gde ćemo učestvovati s dve koreografije. Jedna, igra iz Bosilegrada po prvi put se izvodi na ovim prostorima i za nju smo naručili kompletno novo nošnje. Bitno je spomenuti da nam pevanje radi Danko Stojiljković, a šef orkestra je Vlada Nikić. Kada sumiramo stanje ispada da smo počeli sa oko 20 dece, dok je prvi ansambla imao 25, a već sada okupljamo oko 250 aktivnih mahom mladih članova s tendencijom širenja. Time dajemo veliki doprinos odvlačenju dece s ulice i činimo da ona normalno formiraju ličnost na osnovu pravih vrednosti zasnovanim na zdravom životu i iskrenom druženju.

Starčevo, danas?

- Kada se krećem po drugim mestima vidim koliko je Starčevo lepo mesto. Od Trga, po kom smo prepoznatljivi, preko velelepnog stadiona, do brojnih manifestacija i uspešnih udruženja, teško da nam neko može parirati. Kada sam video koliko je ljudi bilo na pomenutom koncertu, prokomentarisao sam da Starčevo zaslužuje jednu modernu halu...

Ovako govori ovaj Starčevac od glave do pete, a sugrađanima poručuje:

- Da idemo samo napred, a ne nazad i da nam Starčevo bude najbolje.